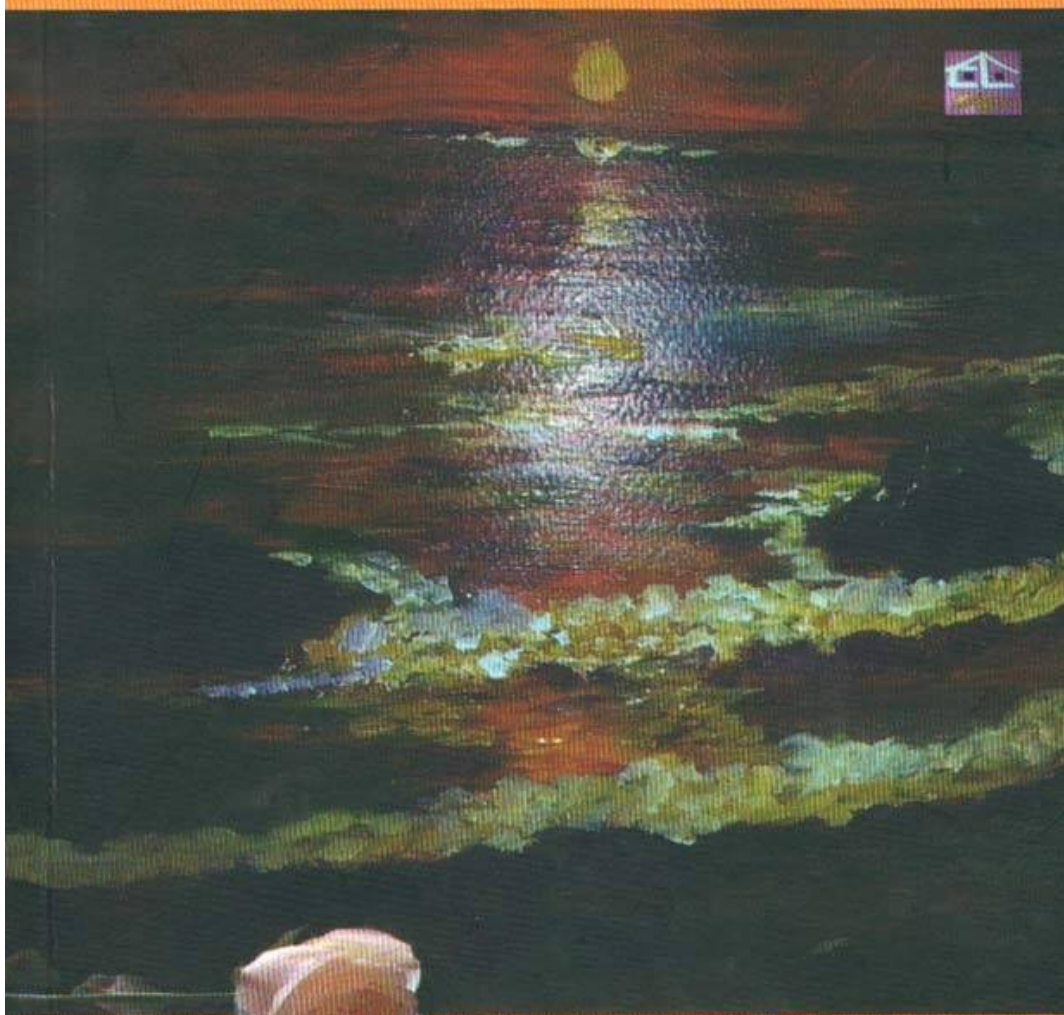

အချစ်ရပ်ကြွင်း ဣဉ်ဗွေအိမ်

အချစ်ရုပ်ကြွင်း

“လူတစ်ယောက်တိုင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲက
မြင့်မြတ်တဲ့ သစ္စာတရားကို ပူဇော်ဖို့
ဒီကမ္ဘာမြေပေါ် ငါ ရောက်လာခဲ့တယ်”

ကြည်မွေ့အိမ်

အချစ်ရုပ်ကြွင်းအတွက် မိတ်ဆက်လွှာ

(၁)

သည်စာကိုအမှာစာဟု မခေါ်ချင်။ စာဖတ်သူသို့ “အချစ်ရုပ်ကြွင်း”နှင့်
မိတ်ဆက်လွှာဟုသာ ဆိုချင်သည်။

(၂)

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် သုံးဆယ်ကျော် လောက်ကဖြစ်၏ ။

ညနေချုပ်ရီ အချိန်၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ သီးသန့်ခန်းလေးထဲတွင်
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မန္တလေးရမ်း ၃ ပတ်လောက်ကလေးဖြင့်
အေးအေးလူလူ စိတ်နားချိန် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ပန်းချီကားဓာတ်ပုံတစ်ချပ်ဆီ မျက်စိရောက်မိသည်။

ပန်းချီကား နံမည်က အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား၏ ။ “Lost of Love”တဲ့။
မြန်မာလိုတော့ “အချစ် ပျောက်ဆုံးခြင်း”ပေါ့။

ပန်းချီကားထဲမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ အမျိုးသမီးငယ်၏ မျက်တောင်ဖျားနှင့်
ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်ဥတို့ စုံစွတ်တွဲခဲ့နေကြသည်။

ပန်းချီက ၁၂ပုံဖြစ်၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိ အံ့သည်
ပန်းချီကားလေးကဝင်ရောက် လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

ညီရင်တစ်ယောက်လိုခင်မင်နေသည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကောင်းလေးထံမှ ထိုပန်းချီကားကို တောင်းယူခဲ့မိသည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကောင်းလေးက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်သော်လည်း ထိုပန်းချီကားလေးကို ဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ကောင်းလေးနည်းတူ လည်းကျွန်တော့်ဇနီးသည်က ကျွန်တော့်ကို ပဟေဠိဆန်စွာ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်စာရေး သည့်အခါ ထိုင်နေကျနေရာလေး၌ ချိတ်ဆွဲထားခွင့်ပြုခဲ့သည်။

အဲသည်ကတည်းကစ၍ အဲသည်ပန်းချီကားထဲမှ အချစ်ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသမီး ငယ်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ အခြေချနေထိုင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ယခုဆို နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ အဲသည်ပန်းချီကားလေးမူ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မရှိတော့။ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် ထိုပန်းချီကားထဲမှ အချစ်ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုး သမီးငယ်သည် ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်တွင် ယခုတိုင် မဆွေးနိုင်၊ မမြေ့နိုင် ရှိနေဆဲဖြစ်၏ ။

အဲသည်အချိန်တွင်မှ စာရေးဆရာမ “ကြည်မွေ့အိမ်”၏ “အချစ်ရုပ်ကြွင်း”ထဲမှ အဓိကဇာတ် ကောင် “ငယ်သစ်”ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုငယ်သစ်သည်ပင် ပန်းချီကားထဲမှ ထွက်လာလျက် ကိုယ်ထင်ပြုလာသော အချစ်ပျော် ဆုံးသူ မိန်းကလေးငယ်ပေးလား ကျွန်တော်တွေ့မိတော့သည်။

(၃)

လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်လောက်က ဖြစ်၏ ။ သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော ကလေးမငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မေးဖူးသည်။

“အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုမှာ အချစ်ကအဓိကလား၊ ဥစ္စာဓနက အဓိကလား

သမီးသိချင် လို့...”

မေးခွန်းက မခက်လှဘူး ထင်ပေမယ့် ဖြေဖို့ကျ မလွယ်လှ။ ပြီးကိုယ်က အချစ်ဒဿန ဆရာကြီးလည်းမဟုတ်။ ကိုယ်ပေးသည့်အမြင်က သူ့ဘဝ တစ်သက်တာ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အမှားအယွင်းတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ့်ပယောဂမကင်းသလိုဖြစ်နိုင်သည်မို့ ချင့်ချိန်၍ မယုတ်မလွန် ဖြေရသည်။

“ခေတ်က တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရ ချစ်တာပဓာန ဆိုတဲ့ ခေတ်မျိုးလည်း မဟုတ် တော့သလို အစကတည်းက အချစ်ဆိုတာကို အမြည်းအစွက်ကလေးသဘောလောက်တောင်မှ ပါမလာတဲ့အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုဟာလည်း အဆင်တော့ဖြင့် ပြေတန်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ သိပ်မ ထင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဘဝတစ်ခုဆိုတာ တစ်ဦးချင်းစီ သီးခြားပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝနှစ်ခုကို နှစ်ဦးဘုံ အတူပိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတစ်ခုအဖြစ် ပေါင်းစည်းကြရတာ ဆိုတော့တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး အပြန်အလှန်နားလည်နိုင်မှု၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ဖြေလျှော့ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်မှု တွေတော့ဖြင့် မဖြစ်မနေလိုအပ်ပေလိမ့်မယ်။ အဲ့သလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ သာယာလှပတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်လာဖို့က ရှိတော့ရှိတယ်ရှားတယ်ဆိုတာမျိုးဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ကြိုးစားဖြေတော့ကလေးမလေးက ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံသွားခဲ့တာမဟုတ်ပေမယ့် တွေးစရာတော့ဖြင့်ရသွားတန်လေရဲ့ ထင်မိသည်။

(၄)

ယခု... ဆရာမကြည်မွေ့၏ အချစ်ရပ်ကြွင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါ စဉ်းစားစရာတွေ့တော စရာတွေ အများကြီး ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။

လောကဓမ္မတာ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်သည့် အချိန်၌ အိုးအိမ်ထူထောင် အိမ်ထောင်ပြု ကြသည်ဆိုရာဝယ် အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ။

ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုသည့် စကားလုံး၏ အနှစ်
ပြည့်ဝသောအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကဘာလဲ။

သမီးကညာ အခါမလင့်ဆိုသလို လူကြီးမိဘတွေပေးစားသဖြင့်
လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ကြ သော အိမ်ထောင်ရေးများတွင်
ကြာတော့လည်းသံယောဇဉ်ကြိုးကခိုင်ဆိုပေသည့် အဲဒါသည် ငြင်းချက်မဲ့
အမှန်တရားဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား။

အိမ်ထောင်ဦး ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး
နောင်ပြင်ရန်ခက်သည့်အမျိုးသတိပေး စကားရှိပါလျက်
တည်မိသည့်ဘုရားလင်းတပင် နားချင်နားဦးတော့ စွန့်စားခြင်းမျိုးနှင့်ပင် ကံစမ်းမဲ
အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မဆင်မခြင်ပြုသင့်သည်လား။

စောင့်ထိန်းအပ်သောကြောင့် လိုက်နာရန်
လူပရဝဏ်မှပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ကိုယ်ကျင့်တရား တို့ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်မိလျှင်
ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ်ကို စူးစူးရှရှ ခံရစမြဲဆိုသည်ကို သိပါ လျက်နှင့်ပင်
မခံရပ်နိုင်တော့သည့် ခံစားနေရမှုဝေဒနာကြောင့် သစ္စာမဲ့စည်းဖောက်မိပါသည်
ဆိုသည့် လျှောက်လဲချက်စကားကကောခြွင်းချက်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်ရန်ပင်
ခက်ခဲသောအရိုးခိုက်အောင် မှားယွင်းမိုက်မဲမှုမဟုတ်ပေဘူးလား။

မှားယွင်းမိုက်မဲမှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိသည်ဆိုရာ၌ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၊
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် မည်သူမဆိုတူမျှသောအပြစ်ဒဏ်ကိုသာ ရထိုက်ရသင့်ကြောင့်
ချိန်ခွင်လျှာတွင် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဖက်စောင်းနေရသည်လဲ။

ထိုသို့သော မိုက်မဲစွာမှားယွင်းမှုမျိုးကို အပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်သည်ဆိုရာ၌
လည်း ပေးသည့် အပြစ်ဒဏ်ကတရိရိဖြင့်
ကိုယ်စိတ်ဝေဒနာခံစားရင်းအပြစ်ဒဏ်ပေးလိုသူ၏ အမြင်အောက်၌ ပင်
ဘဝကိုတောက်လျှောက်မရှုမလှကုန်ဆုံးစေရမည့်

တစ်သက်တာအငြိုးအတေးအပြစ်ဒဏ်မျိုးဖြစ်မှ
ကျူးလွန်သည့်အပြစ်နှင့်ဆီလျော်မည့်တန်ရာ တန်ကြေးလား။

ဆရာမကြည်မွေ့က အဲသည်အတွေးတွေကို တွေ့နိုင်ဖို့
“ငယ်သစ်”ဆိုသည့် ဇာတ်ကောင်ကို သူ၏ အချစ်ရုပ်ကြွင်းထဲတွင် ပွင့်လင်းမြင်သာ
မွေးဖွားပေးလိုက်သည်။

စာဖတ်သူတွင် ကျွန်တော်တွေးသလို တွေးစရာများ ရလေမည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။

သင်းရီ

နိဒါန်း

ပန်းဆီရောင်သန်းနေသော နေညိုဆည်းဆာက ကျွန်မကို
လှိုက်ဟာတုန်ယင်လာစေ သည်။ နာကျင်ဆွေးမြေ့မှု တိုးစေလေသည်။
အတိုင်းအရှည်မရှိသော ကြေကွဲခြင်းတစ်မျိုးက
တစ်ကိုယ်လုံးလွှမ်းခြုံအုပ်မိုးလာသည်။

ဒါက နေ့တစ်နေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချိန်။

လေးတွဲရှည်လျားသော လေပူကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ
မှုတ်ထုတ်မိပြန်သည်။

“သိပ်ခံစားနေရသလား ဒေါ်ငယ်”

“မင်း သိတာပဲလေ”

“ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို မျှီသိပ်မထားပါနဲ့၊
ကျွန်တော့်ကိုပြောနားထောင်ပေးမယ်”

“မရဘူးကွာ”

ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါပစ်လိုက်ရင်း စိတ်မော့စွာဆိုမိသည်။

နုငယ်သော သူ့မျက်နှာပြင်ကို စိုက်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်မိပြန်သည်။
ကြေကွဲစိတ်က ပြည့်ထူ သိပ်သည်းလို့လာပြန်၏ ။

တစ်ယောက်တည်း ငေးချင်ရာငွေ့ပြီး၊ တွေးချင်ရာတွေးနေချင်သည်။

ခံစားမှုသက်သက်နှင့် သာနေထိုင်လိုပြီး၊ လောကကြီး၏
ပရိယာယ်များကို မုန်းတီးသည်။ နေ့ရက်တွေကို မုန်းတီးသည်။

“မင်း ဘန်ဂလိုကို ပြန်တော့”

ကောင်လေး မျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်စောင့်နေပေးမယ်လေ”

“ငါကတစ်ယောက်တည်းနေချင်တာ၊ အခုအချိန် ငါ့ဘေးမှာ
လူရှိနေတာကို မကြိုက်ဘူး ကွာ၊ ဘာအကောင်ပလောင်မှ မရှိစေချင်ဘူး
ငါ့ခံစားချက်က ဘယ်လိုမျိုးရှိနေမယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဦးနိုင်ကို ဂရုစိုက်နေစမ်းပါနဲ့”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ၊ မင်းဝင်ပါရမယ့် အနေအထားမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ၏ တုံးတိအေးစက်လွန်းသော အသံကြောင့် သူကကျွန်မကို
နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒေါ်ငယ်ပြန်စေချင်ရင် ကျွန်တော် ပြန်ပါ့မယ် . . .”

ကမ်းစပ်ကနေ သူတရွေ့ရွေ့ ကျောခိုင်းဝေးကွာသွားသည်အထိ
သူ့ကျောပြင်ကို တွေငွေ့ ကြည့်နေမိသည်။

အလုံးအရင်းနှင့် ပြေးဝင်တိုးဆောင့်လာသော လှိုင်းလုံးများကို
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ပန်းဆီရောင်သန်းကာ အစွမ်းကုန်လှပခဲ့သောလောကသည်
ချုပ်ရီရီဖြစ်စပြုခဲ့ပြီ . . .

လှပသော အရောင်အသွေးတို့နေရာမှာ ချုပ်ရီမှိုင်းပြာသော
အမှောင်ရိပ်တို့သန်းခဲ့ပြီ . . .

လှိုင်းပုတ်သံတို့ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည် . . .

ရေတို့သည် လဲ့ပြာနေရာမှ မှောင်သောအရောင်သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီ။

ရေထဲသို့တဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းသွားမိပြီ။

အသိစိတ်မှန်သမျှ လွင့်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်ကောလေ . . .။

ရေအောက်ကို တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားရုံနဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ
အရာရာတွေက ချုပ်ငြိမ်းရုပ် သိမ်းသွားကြမတဲ့လား . . .။

စွန်းထင်းပေးကျခဲ့သော အပြစ်အနာအဆာကြီးငယ်တွေကကော
ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံး သွားမှာတဲ့လား . . .။

အညစ်အကြေးတွေက ဖွပ်လျှော်ဆေးကြောလိုက်သလို
ဖြူစင်သန့်ရှင်းသွားမှာတဲ့လား . . .။

ဟင့်အင်း . . . မသိချင်ဘူး။

မသိချင်ဘူး . . .။

ဘာကိုမှ . . . ဘာဆို ဘာမှ မသိချင်တော့ဘူး။

ပြီးခဲ့တာတွေကို ရေအောက်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ
တစ်ပါတည်းမြှုပ်နှံပစ်မယ်လေ။

ဒါဆိုတစ်ဘဝစာ ပြီးဆုံးသွားမှာပဲ။

ရုတ်ခနဲ အားပြင်းတဲ့လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ဝင်ဆောင့်လိုက်သဖြင့်

အသည်းထဲ အေးခနဲဖြစ် ကာ လဲကျသွားသည်။ လှိုင်းပုတ်ခံလိုက်ရသဖြင့်
ရေလုံးတွေအောက် မှောက်ထိုးကျွမ်းပြန်ကျသွား ပြီတာသိသည်။

ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ၊ နားစည်ထဲ ရေတွေဝင်လာသည်။

သိစိတ်တို့ လက်လွတ်မသွားနိုင်သေးခြင်းကို မုန်းတီးကာနေဆဲ . . .

လက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က

အားအင်နှင့်ဆောင့်ဆွဲထူမလိုက်တာကြောင့် ရေပေါ်ကို ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာရသည်။

“ဖူး . . . ဖူး . . .”

ရေငန်တစ်ချို့ ပါးစပ်ထဲမှ အလိုလို ပွင့်အန်ထွက်ကျလာကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စုံတစ် ယောက်က ပုခုံးနှင့်ထမ်းပိုးပြီး

ရေတွေဆောင့်ခါချပေးနေသည်။ မှောက်ခုံလျက် အနေအထားနှင့်

ကျောမှခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖိချလိုက်တော့ . . . ရေငန်တွေက လျှံကျလာသည်။

အတန်ကြာသည် အထိငြိမ်သက်မောဟိုက်နေလေသေးသည်။

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကိုမျှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။

မူးဝေပြာမိုက်ခြင်းကိုသာ ခံစားလိုက်ရ၏ ။

အတန်ကြာလတ်လျင် ကျင့်သားရစွာ အသက်ရှူနိုင်

ပြီမို့မျက်လုံးကိုအသာ ဖွင့်လိုက်သည်။

မှောင်ရီသန်းခဲ့ပြီ . . .။

နေလုံးကြီးကွယ်ခဲ့ပြီ . . .။

ကောင်လေးသည် ရွဲစိုနေသော သူ၏ ရေစိုခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှ

ခါလိုက်ပြီး ခါးထောက် ရပ်နေလေသည်။ သူ့ပုံစံက

မကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်းသိသာလှ၏ ။

“အလကားကွာ . . . ဒါအဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ”

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လေ၏။

“အသက်ကို ရန်ရှာတာဟာ လူမိုက်တွေရဲ့ အလုပ် . . . ဒေါ်ငယ် ခင်ဗျား လူမိုက်ပဲဗျ သိရဲ့လား”

“ငါမိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်လေ . . . မင်းသိတယ်လေ . . .”

ကျွန်မ၏ စကားသံကြောင့် သူက ကျွန်မကိုယ်ကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်းကာ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်ပြန်၏။

“ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို စကားလုံးတွေနဲ့ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့”

သူက ကျွန်မပခုံးပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ကလေးလေး တစ်ယောက်လို တရှိုက် ရှိုက်ငိုချလိုက် လေသည်။

ကျွန်မမူ မျက်ရည်တို့ခန်းခြောက်လျက် . . .။

မမြင်နိုင်သော တစ်နေရာဆီသို့သာ ငေးမောနေမြဲလျက် . . .။

*

ဘန်ဂလိုရဲ့ ကျွန်မတို့ငှားထားတဲ့ အိမ်ခန်းခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် သိပ်လှတဲ့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပင်လယ်ပြာပြာ၊ ကောင်းကင်ပြာပြာကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စဖွယ် မြင်ရ လေသည်။

အုန်းလက်တွေ စိမ်းဖြာနွဲ့ယိမ်းနေတာ သိပ်လှတာပဲ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ . . .။

သဘာပအလှတရားကြီးက ဖြူဖွေးစင်ကြယ်လှပသလောက် . . . ကျွန်မတို့လို လူ့အညစ် အကြေးတွေက အမှိုက်စတွေလိုမျိုး လောကအလှကို ပေကျံဖျက်ဆီးပစ်နေတာပဲ . . .။

ပြတင်းတံခါးဖွင့်ဖို့ ထရန် အားယူလိုက်စဉ်

ချည်နှောင်ရစ်ငင်ထားသောလက်တို့ ပိုမိုတင်းကြပ်သွားတာ သတိပြုမိပြန်သည်။

“ထတော့မယ်ကွာ”

မွေးညင်းစိမ်းများ ရေးရေးယှက်သမ်းနေသော သူ့မျက်နှာနုကိုကြည့်၍
ဖြုန်းခနဲ ရှက်ကြောက်ပူလောင်သွားပြန်၏ ။

ဒီလိုပဲ နေသွားကြမှာလား . . .။

ဘယ်နှစ်ရက်လဲ . . .။

ဘယ်နှစ်လဲ . . .။

ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ . . .။

ကွယ်ကာ ပိတ်ဆို့စေသော မောဟများနှင့်

အမှောင်ချောက်ကြီးထဲကူးလူးပျော်မောကာ . . . ယစ်ဝေမိန်းမောခဲ့သည်။

သိစိတ်တို့ ထွန်းညှိလင်းတောက်ချိန် အခိုက်အတန့်တစ်ခဏမှာတော့
နောင်တတရားတို့ ဖြင့် မြိုက်လောင်ငိုကြွေးကာနေမိပြန်၏ ။

အရိပ်တို့သည် အာရုံမှာဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရအောင်
တရစ်ဝဲဝဲပေါ်လာလျက်ရှိပြန်သည်။

ဦးနိုင် . . .။

ဒီအမည်နာမက သူမနှလုံးသားထဲမှာ အဆိပ်ရည်တို့ဖြင့် စူးသော
ဆူးတစ်ချောင်းနှယ် ဒုက္ခ ကြီးမားစွာ စိုက်ဝင်နေမြဲ။

ပြီးတော့ . . . ကျွန်မ၏ ခိုင်ကျည်တုံ့ဆွဲတတ်လေသော
ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း . . .။

နီနီ . . .။

ကျွန်မ၏ အရွယ်ရောက်ပြီးသော နှင်းဆီတစ်ဖူး။

ပွင့်စိုနီရဲကာ လှလှစွေးစွေး ဖူးငုံနေသော ရင်သွေးကလေး နို့နို့အောင်။

ယခု . . . ကျွန်မထံမှောက်မှာ ဒူးထောက်ဝပ်တွားနေသော

ကောင်ငယ်လေးသည် . . . တစ်ကြိမ်တစ်ခါတုန်းဆီက သမီးသည်
ဤကောင်ငယ်ကလေးကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စိတ် စေတနာသက်သက်ဖြင့်
ခင်မင်နှစ်လိုစွာ “ကိုကို”လို့ခေါ်ဖူးတာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်၏ ။

အရှက်သည်းသောစိတ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဒေါသထွက်စွာကြည့်ကာ
တွန်းဖယ်ပစ်လိုက် မိပြန်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်တာလဲကွာ . . . ဒေါ်ငယ်ကလဲ”

“ဖယ်စမ်း . . . ငါထမလို့”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်လေ”

“ဖယ်စမ်း . . . လို့ဆို”

“ဘယ်ရမလဲ” . . .။ ဒီလိုသာယာခဲ့ခြင်းတွေက၊ ဒီလို

မိန်းမောတွေဝေခြင်းတွေက ကျွန်မကို လှူဝန်းကျင်၊

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအပြင်ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ပစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကျွန်မရဲ့ အရှက်၊ ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာ ဒါတွေကို လောကကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့၊

စကြာဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ ကျွန်မလဲခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ကြီးတွေအောက်မှာ ခေါင်းမဖော် နိုင်အောင် အတိတ်တစ္ဆေ၊
အရိပ်တစ္ဆေတွေက ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်လေ။

ဦးနိုင် . . .။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမည့်အရာတွေကို ကျွန်မမေ့ထားလို့မရ။

အကြိမ်ကြိမ် ဖောက်ဖျက်ခဲ့ ဖူးတဲ့အပေါ့စား မိန့်မတစ်ယောက်အဖြစ် ဦးနိုင်ရဲ့

ခြေရင်းမှာ လည်စင်းပေးရဦးမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မ . . . တစ်စက္ကန့်ကလေးမှ
မေ့မထားခဲ့ဖူးပါ။

ဦးနိုင် . . .။

မျက်လုံးစူးစူး၊ သိသာရုံ မဲ့ကွေးစွာပြုံးတတ်တဲ့ ရက်ရက်စက်စက်
အပြုံးမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို စီးမိုး ကြည့်ဦးမယ်မဟုတ်လား။ ရှင်က ကျွန်မကို
သိမ်ငယ်စေတယ်လေ။ အမြဲတမ်း . . . အမြဲတမ်း။

သမီးလေးကိုတော့ . . . မေမေလေ . . . မေမေလေ . . . အို . . .။

“ဒေါ်ငယ်”

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ဘာကိစ္စပဲရှိလာ . . . ရှိလာပါ။ ဒေါ်ငယ် ကျွန်တော့်ဘက်က
ရပ်ရမယ်နော် . . .။ ကျွန်တော် ဒေါ်ငယ်နဲ့ တစ်သက်လုံးအတူရှိနေမယ် . . .။
ကျွန်တော် ဒေါ်ငယ်ကို လက်ထပ်မှာပဲ”

“တိတ်စမ်းကွာ”

အာခေါင်ကို ခြစ်ပြီးအောက်လိုက်မိသလား ထင်သည်။ မိုက်မဲခဲ့မှုများ၊
အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့ခဲ့မှုများက ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အသွေးအသားထဲ
ပူလောင်သည့်နောင်တအဖြစ်၊ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လို့ လာပြန်၏ ။

သွားစမ်းပါ . . .။

ဦးနိုင် . . . ဆိုတာက မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးပဲလေ။

တစ်ကယ့် ဘီလူးကြီးလေ။

ဒီမှားယွင်းမိုက်မဲမှုရဲ့ ပထမဦးဆုံး တရားခံဟာ ကျွန်မဆိုရင်။
ဒီအခြေအနေရောက်အောင်၊ နေစရာမရှိအောင် တွန်းပို့ပစ်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယမြောက်

တရားခံက ဦးနိုင်ဖြစ်ရဲ့မဟုတ်လား။

ကျွန်မကို နေရာ . . . မရှိအောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူ လုပ်ရက်တဲ့လူဟာ ရှင်ပဲ။
ရှင်ပဲလေ . . . နော်။

အပြုံးမြမြ ပန်ဆင်ပြီး . . .။

ရှင် အရိပ်အဝါသအောက်မှာ ကျောတစ်နေရာစာနားခိုဖို့
ကျွန်မအတွက် . . . နေရာလပ် သေးသေးကလေးတောင် မရှိခဲ့ဘူးလေ။

ရှင်က . . . ကျွန်မကို . . .

ရှင်က . . . ကျွန်မကို အမြဲတမ်း . . . အမြဲတမ်း . . .
သိမ်ငယ်စေခဲ့တယ်လေ . . .။

ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်ဦးနိုင်။

ကျွန်မရဲ့ ပျက်စီးမှုက ရှင်ရဲ့ပျက်စီးမှုပဲဆိုရင် . . . ကျွန်မ အပွန်းအပဲ့
အပျက်စီးခံလိုက်မယ် ဦးနိုင်။

ဒီလိုနည်းနဲ့ ရှင် ရင်ကို ခွဲနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဒီလိုနည်းကို ကြိုက်တယ်
ဦးနိုင်။

ရှင်သိလားဟင် . . . သိရဲ့လား။

ကျွန်မ ရှင်ရင်ကို ထက်ခြမ်းခွဲပစ်မယ်ဆိုတာကို . . .

ရှင်တစ်ခါက ပြောခဲ့သလို ဒါက သေဒဏ်ဆိုလည်း သေဒဏ်ပေါ့။

*

အခန်း(၁)

ကျွန်မသည် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရှေ့တွင် ပြုံးရွှင်စွာထိုင်နေကြသော
ခြံချင်းကပ်လျက်မှ သားအမိနှစ်ယောက်ကို အံ့သြသလိုကြည့်မိသည်။
ပြောင်းလာတာ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လား ရှိဦး မည်ထင်သည်။

ဖြူဖွေးခန့်ထည်သော အမျိုးသမီးကြီးဘေး၌ ကပ်လျက်
ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်ထိုင်နေ သော . . . ၊ ကျွန်မထက်အသက် ငါးနှစ်၊
ခြောက်နှစ်ခန့်ပိုကြီးမည်ဖြစ်သောလူရွယ်ကို မျက်လုံးစွေ ကြည့်မိပြန်၏ ။ သူက
ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုသာ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

သူ့နာမည်က “ထင်နိုင်ကြီး”ဆိုလား ဘာလား။ အဲ့သလို
အမည်မျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် ကားစီးပြီး ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းလုပ်တဲ့
အစိုးရရှေ့နေဆိုလား၊ ဥပဒေအရာရှိဆိုလား၊ ကျွန်မ ကြားဖူး ထားသည်။
ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေသော်လည်း သူနှင့်လူချင်းတစ်ခါဖူးမျှ
မခေါ်ပြော နှုတ်မဆက်ဖူးပါ။

ကျွန်မကျောင်းသွားဖို့ ခြံအပြင်ထွက်သည့်အခါ ထိုလူကို စာအုပ်
တစ်အုပ်အုပ်ကိုင်ပြီး ဒန်းပေါ်ထိုင်နေတတ်တာ တွေ့ရမြဲ။ တစ်ခါတစ်လေ စာကို
မဲဖတ်နေတာမျိုးလည်း ကြုံဖူးသည်။

လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှုမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်တစ်ခါဖူးမျှပြီးမပြုဖူးကြ။

အခုတော့ . . . ဘယ့်နှယ် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်
နေခဲ့သည်မသိ။ မိန့်မိန့်ကြီး ပြီးလို့။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ အသားဖြူဖြူ၊
အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူပုံက ပါးလျချောမွေ့ပေမယ့်လို့ မျက်မှန်ထူထူအောက်က
သူ့မျက်လုံးတွေကိုတော့ သိပ်မကြိုက်လှ။ လူကိုတစ်ချက်ကလေးမှကြည့် ဖော်မရ။
မေမေက ဧည့်သည်ဆိုလို့သာ ဧည့်ခန်းထဲထွက်လာခဲ့ရသည်။

သူများတကာအိမ်လည်း အလည်လာသေး။

သူကပဲအကြာကြီးကြီးနဲ့ထိုင်နေသေး။ နှုတ် ဆက်ပြီးပြဖော်ပင်မရ။ ဒီတော့ ကျွန်မကလည်း မသိကျိုးကျွံပြုနေလိုက်ရုံ။

ရှေ့နေသာဆိုသည်။ သူတရားခွင့်မှာတော့ ဘယ်လို ဖွယ်ရာမှုမျိုးနှင့် လျှောက်လဲလျက် ပေးသည်တော့မသိ။ အခု ကျွန်မတို့မိသားစုဝင်တွေ ရှေ့မှောက်မှာတော့ ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို လူန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ပြီးရုံပြီးနေပြီး စကားတစ်ခွန်းတလေကလေးသော်မျှ ပဋိ သန္နောရမဆို။ ပြန်သာသွားရော။

“သမီးတော်ချင်လို့တဲ့ . . .”ဆိုသော မေမေစကားဆုံးမှာ ကျွန်မ စိတ်ထဲအံ့ဩရခြင်းတွေ သာ ပြည့်လျှံလာသည်။

“ငယ်မှကျောင်းမပြီးသေးတာ၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး မေမေကလည်း”

“ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန် . . .၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး၊ ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်လေး သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့၊ သမီးထက်အသက်လည်းကြီးတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟွန်း . . . အသက်ကြီးတိုင်း လူကောင်းဖြစ်ရောလား မေမေရဲ့”

“အနေလည်းအေးတယ် သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ မအေတစ်ခု သားတစ်ခု၊ သမီးအတွက် အင်မတန်သင့်တော်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ၊ မေမေတော့ သဘောကျတယ်”

“သမီးဖြင့် ခုမှစက်ကဲန်းယီးယားရယ်ရှိသေး၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး”

“သမီး သူ့ကို သဘောမကျဘူးလား”

“သူနဲ့မှ မခင်တာ . . ၊ သူ့အကြောင်းလည်း မသိဘူးလေ”

အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေမိသေးသော်လည်း

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်မ ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးသည့်ကာလမှာပင် ဦးနိုင်နှင့် မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲခဲ့ရသည်။

ချစ်သည်လည်းမဟုတ် . . ၊ မုန်းသည်လည်းမဟုတ်သော အံ့သြမှု အခြေအနေတစ်မျိုး တည်းဖြင့် ဦးနိုင်ကိုလက်ခံခဲ့ရသည်။

အကြောင်းပြချက်မှာ ဖေဖေကျန်းမာရေးမကောင်းခြင်းတည်းဟူသော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စ သာဖြစ်လေ၏ ။

ဦးနိုင်က အနေအထိုင်တည်သည်။ သူ့စိတ်ထားက လျှို့ဝှက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ အမှန်တစ် ကယ်ရှိတာက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆိုတာ တစ်ဖက်လူ သိခွင့်မရ။ စကားပြောလျှင် အေးအေးသက် သက်နှင့် အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်ခိုင်လုံစွာပြောတတ်သည်။ တော်တန်ရုံကိစ္စမျိုးဖြင့် အလွယ် တကူ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာမျိုးလည်းမတွေ့ရတတ်။ စကားကို ချို့ချို့သာသာ ပြောတတ်ပေမင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမရှိ။ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေးမရှိ။ ကြည်ကြည်နူးနူးမရှိ။ ဘာလိုလို့ လိုနေ မှန်းမသိ။

ကျွန်မကိုတော့ “ချစ်သည်”ဟု ပြောဖူးသည်။

သူ့ဘဝတွင် ရည်းစားသနာလည်း မထားစဖူး။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဟေးလား၊ ဟားလားလည်း မနေဖူးဘူးပါဟု တစ်ခါပြောပြဖူးသည်။

သူ့အချစ်က စာတွေ့ဆန်လှ၏ ။ ပျင်းစရာကောင်းသည်။

စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ချင်ပေမင့်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာကို အရေးတယူလုပ်ပြီး ချောမနေတတ်သလို၊ ချော့ဟယ် မြူဟယ်ဖြင့် ပြန်ပြီးပျော်ရွှင်နွေးထွေးလာအောင်လည်း မပြုတတ်ဘဲ မသိကျိုးကျွံဥပက္ခောပြုကာနေသဖြင့်၊ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။

စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရပ်က သူ့အလုပ်သူလုပ်နေသလို . . .

တာဝန်ကျေခြင်းများနှင့်သာ အချိန် ကုန်နေရသည်။

တစ်ခါတလေ လေးလောက်များ ဖက်ပြိုင်ငြင်းခုံရလျှင် ကောင်းလေစွဟု ကျွန်မ တောင့်တ မိသည်။

သူက သိက္ခာနှင့်မာနကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း သမာဓိတစ်မျိုးဖြင့် ရောမွှေကာ အခြေကြီးကြီး နေတတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။ ဦးနိုင်က ဂုဏ်ကိုမြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ သူ၏ လုပ်ငန်းအရာဌာနအပေါ် အလွန်အမင်းကျေနပ် မက်မောတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်အပေါ် ဂုဏ်ယူလျှက်နေ၏ ။

ကျွန်မကို ချစ်သည်ဆိုရာ၌ လည်း ပွင့်နေသောပန်းကို အဝေးမှ အနံ့ခံမွှေးကြူကာ ကျေနပ် နေခြင်းမျိုးသာဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့် . . .။ ဦးနိုင်ဟာ လင်ချစ်မယားချစ်ပုံစံမျိုးက ဘာဆိုတာ မသိဘူးတဲ့လား။ မယားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်ဖို့နှင့် မယားတစ်ယောက်၏ ချစ်ခင်မှုကိုရဖို့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်ဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာကို သူမသိဘူးတဲ့လား။

ကျွန်မ ခုံမင်နှစ်သက်သော ချစ်ခင်ယုယခြင်းမျိုးကို သူမပြသခဲ့ပါ။ ကျွန်မက မကျေမနပ် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်တိုင်း ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် လေပြေထိုးကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ယုယချော့မြူနေသော ဖအေတစ်ယောက်၏ ယုယပုံမျိုးနှင့်သာ သူ့အချစ်ကို ပြသလေ၏ ။

နေနိုင်သူကြီး။ နေစိမ့်သူကြီးပင်။ ဒါနဲ့များတောင် မိန်းမယူသတဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုသတဲ့။ ကြာ လာတော့ ဦးနိုင်နှင့်နေရတာ ဟာ စက်ရုပ်တစ်ရပ်နှင့် အတူနေရတာ ထက် . . . ဘာမျှမထူးခြားဟု ကျွန်မခံစားလာရတော့၏ ။ ဦးနိုင်၏ မိခင်ကြီးမှာလည်း အားအားရှိ တရားရိပ်သာမှာပဲအချိန်ကုန်။ သူကလည်း မနက်ခင်းရုံးသွား . . . ညနေမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်။ အိမ်အကူ နုနုနှင့်ကျွန်မ

နှစ်ယောက်တည်း ပျင်းဘိခြင်း။ ကျောင်းတွေမြန်မြန်ဖွင့်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရတော့သည်။

ဦးနိုင်က ကျွန်မ၏ သွေ့ခြောက် အထီးကျန် နေမှုများကို မစဉ်းစားဘဲ သူ့အမှုသည်များ၊ သူ့အမှုရေးရာလျှောက်လဲချက်များဖြင့်သာ . . . ၊ စာအုပ်ထူထူကြီးတွေဖတ်၊ အုပ်ပေါင်းစ တလူလူ ထောင်လျှက်၊ အချိန်ကုန်မွေ့ပျော်ကာနေမြဲ။ ဒါနဲ့တောင်မှ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမယူနေရပါလိမ့် . . . ။

“ဦးနိုင် ငယ့်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပို့ပါ . . . နော် . . . နော်”

သူသည် ဘယ်အခါမျှ အပြုံးမပျက်သော ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘယ်သောအခါမျှလည်း မြို့လယ်ကောင် ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးရှိမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။

“ကိုယ် အမှုတွဲတစ်ခုအတွက် လျှောက်လဲချက်ရေးရဦးမယ် ငယ်ငယ်ရဲ့၊ ငယ်သွားချင်ရင် အနုခေါ်သွားလေ”

ဟင်း . . . လာပြန်ပလား . . . ဒီ . . . အနု။ ကျွန်မသည် ရုတ်ချည်းပင် ဒေါသထွက်မိလေ ။ တဆိတ်ဖြင့် အနု . . . တဆိတ်ဖြင့် အနု . . . ။

“အနုက ကျွန်မယောက်ျားမို့လား ဦးနိုင်ရဲ့၊ အနုနဲ့မသွားချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ပဲ ကိုယ် သွားချင်တယ်”

သူက သာသာဖွဖွပြီးရင်း ကျွန်မမေးဖျားလေးကို အသာပင့်တင်ကာ ပြောလာသည်မှာ . . .

“ကိုယ်မှ ရုပ်ရှင်မကြိုက်ဘဲ ငယ်ငယ်ရဲ့၊ အချိန်တွေ အများကြီးပေးထိုင်နေရတာ . . . အချိန်ပုပ်တာပေါ့၊ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်နုမြောဖို့ ကောင်းလဲ။ ဘာမှ အရေမရ၊ အဖတ်မရတဲ့ ကိစ္စ . . . ၊ ဒီလိုလုပ် . . . အနုနဲ့ မသွားချင်ရင် ငယ့်သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်လိုက် . . . သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့သွားပေါ့။ ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်လေ . . . မကောင်းဘူးလား . . . ဟင် ငယ်ငယ်”

သွားစမ်းပါ . . .။ အလကားယောက်ျား။

မယားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကိုမှ မထောက် . . .။

သူ့အချိန်တွေ ပုပ်သတဲ့။ အံ့ဩရဘိခြင်း။ ဒါဆို မိန်းမလက်ကိုဆွဲပြီး မိန်းမနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဈေးလိုက်ဝယ်ပေးတဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ ရုပ်ရှင်အတူ ထိုင်ကြည့်ပေးတဲ့ ယောက်ျားတွေကအချိန်ကို ဝိုင်းဖြုန်းနေတဲ့ လင်သည်တွေပေါ့။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ချဉ်တူးခါးသက်သွားလေ၏ ။

တစ်ခါတစ်လေ ဖြည့်ကူပေးရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကိုတောင်မှ သူက မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။

“ဦးနိုင်က ဖွတ်ကျားပဲကွာ”

ကျွန်မပြောတော့ သူ့မျက်လုံးအကြည့်လို့ စူးစိုက်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြန်၏ ။

“ငယ် အပျော်အပါး ခုံမင်တာ . . . ကိုယ်အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ လူငယ်ဆိုတာ ပျော်ချင်တတ် တာမျိုး ဓမ္မတာပဲ၊ ကိုယ်ကျေနပ် ကြည်ဖြူပါတယ်၊ သဘောလည်းကျပါတယ်၊ ကိုယ်မကြိုက်တဲပေ မယ့်လို့ ငယ်ကို မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ် ကိုယ်ကတော့အဲ့ဒီလို အလေနတောနေရာတွေ ကိုသွားဖို့ အချိန်မပိုဘူး၊ အချိန်လည်း မအားဘူးလေ . . .၊ ဒါကို ငယ်က နားလည်ပေးရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘုရားရေ . . .။

ဒါက . . . ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်က သူ့ချစ်မြတ်နိုးလို့၊ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းထားတဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ကို ပြောတဲ့စကားတဲ့လား။

မဖြစ်စဖူး ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားသည်။ ဦးနိုင်ကို

မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို၊ အခြားကမ္ဘာမှ သက်ဆင်းလာသော လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ငေးကြောင်၍ သာ ကြည့်နေမိသည်။

ရွှေလောင်အိမ်ထဲ အစာရေစာ အပြည့်အဝထားပြီး အလောင်ပိတ်ခံရသော ငှက်ငယ်ပမာ ကျွန်မစိတ်ထဲ အပြင်းအထန်ခံစားရလျှက်ရှိသည်။ မေမေ့ကို ထိုအကြောင်း မကျေမနပ်ရင်ဖွင့်မိတော့ မေမေက အသာအယာပင်ရယ်မောလေသည်။

“တစ်ခုတော့ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ် . . .၊ အဖိတ်အစင် အလေအလွင့်မရှိဘူးပေါ့၊ ဖြေရှင်းစရာပြဿနာ မများဘူးပေါ့၊ သမီးစိတ် ညစ်ညူးရမယ့် ကိစ္စမျိုးမရှိတော့ဘူးပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား သမီး”

ကျွန်မသည် မေမေ၏ နှစ်သိမ့်စကားကိုပင် ဘဝင်မကျဖြစ်လျှက်ရှိ၏ ။

“မပျော်ဘူး မေမေရာ၊ နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းဘူး၊ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ပဲ”

“သမီးက ကလေးလုပ်တုန်းကိုး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ဆိုတာ ငယ်သေးတာပဲ မဟုတ်လား . . . လို့၊ ကျွန်မစိတ်ထဲ စောဒကတတ်ချင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဟိုဟိုဒီဒီအပြင်ထွက်လည်ဖို့ပူဆာတိုင်း ဘယ်တစ် ခုမျှ လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းမရှိခဲ့သော သူ့ကို နာကျင်အမျက်ရှရပြန်သည်။

နေ့ရက်တွေက သူ့အဖို့တော့ မလောက်ငနိုင်လောက်အောင် အလျင်အမြန် ကြီးကုန်ဆုံး နေသလားမသိပေမယ့်လို့ ကျွန်မအဖို့ရာမှာတော့ ပျင်းရိခြောက်ကပ်စွာ၊ ဟာတိ၊ ဟာတာဖြစ်စွာ အထီးကျန်အားငယ်စွာဖြင့် တအိအိကုန်ဆုံးပျက်သုဉ်းနေခဲ့၏ ။

“သမီးဘာလို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိပါလိမ့် . . . မေမေ . . . ဟင်၊ သမီး . .

“အခု ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ဘာမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေမိတယ်...”

မေမေက ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်သော အရိပ်တစ်မျိုးနှင့် အတန်ကြာအောင်ပင် စိုက်ငေး ကြည့်လေသည်။

“သမီးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တာ၊ ကြည်ကြည်နူးနူးနေချင်တာ၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် လည်း ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို အလိုလိုက်မှာပဲ၊ အရာရာနားလည်ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပဲ၊ သမီး က ကလေးဆိုးကြီးလို ဆိုးနွဲ့ရင်လည်း ချော့ချော့မော့မော့နဲ့အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ...”

မေမေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်တာ ကျွန်မဦးခေါင်းကိုဖွဖွပွတ်လေ၏။

“အခု... သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်... နှမြောနေတယ်။ ဟုတ်တယ် မေမေ... သူက လူကောင်းကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် သူကောင်းနေတဲ့ လူကောင်းကြီး”

ကျွန်မ မျက်ရည်လည်လာလျက် ဘာကိုမှန်းမသိ မွန်းကြပ်စွာ ပြောမိသည်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ပြီးစ ကာလတုန်းကလည်း ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံအနေနဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ချင်လို့ ပူဆာခဲ့တုန်းကလည်း ဦးနိုင်ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

“ဟန်းနီးမွန်း သွားနေစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ အိမ်မှာ လူတွေရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အချိန်တွေကုန် ပါတယ်၊ ပြီးတော့ တည်းခိုခန်းတွေ ဘာတွေကိုကိုယ်မတည်းချင်ပါဘူး”

ဦးနိုင် သည်လိုပြောခဲ့သည်။

ဦးနိုင်အပေါ်မှာ ကျွန်မက တစ်ခုခုကို လိုလားတောင့်တစွာ တောင်းဆိုပူဆာတိုင်း ဦးနိုင်က အကြောင်းပြချက်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုပေးကာ

ငြင်းဆန်ပယ်ချတတ်လေ့ရှိမြဲပင်။ ကြာတော့ ကျွန်မ ဦးနိုင်အပေါ်ကို စကားပြောချင်စိတ်ပင်မရှိအောင် ဖြစ်မိတတ်လာသည်။ ကျွန်မက နှုတ်ဆိတ်နေလို့လည်း ဦးနိုင်က ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေမှုကို ဂရုပြုမိပုံမရပါ။

ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သုခဆိုတာဘာလဲ။

ပြီးတော့ ဘယ်နေ့တုန်းက ဘယ်လို၊ ဘယ်နေ့မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဦးနိုင်ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောပြလေ့မရှိ။ သူက သူ့အလုပ်ကိစ္စများကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ထည်ထည်ဝါဝါ လုပ်နေချိန်မျိုး မှာ ကျွန်မဆိုတဲ့ ငယ်သစ်က အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သွားမြဲ။ ငယ်သစ်ထက် အလေးအနက်ထားပြီးလုပ်ရ၊ ပြုရ၊ ပြောရမယ့် ကိစ္စတွေက ဦးနိုင်ထံမှာ တောင်လိုယာလိုပုံနေမြဲ။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ တာဝန်တစ်ခုပြုခြင်းကိစ္စလောက်လို့သာ ဦးနိုင်လက်ခံယူဆထားသ လား။ ကျွန်မမသိပါ။ ဦးနိုင်ကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်ခြင်းတွေနဲ့နီးကပ်အောင် တိုးဝင်သွားကြည့်တဲ့ အခါတိုင်း၌ ဦးနိုင်က ဘာမှမမှုသလိုမျိုးနေနိုင်အားရက်သည်။

ဦးနိုင် အိပ်မောကျပြီး ကျွန်မမျက်လုံးကြောင်ကာ အိပ်မရသည့် ညများစွာတို့တွင် ဦးနိုင်၏ ညင်သာတိုးသဲ့သော အသက်ရှူသံ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို နားစိုက်ထောင်ရင်း တိုင်ကပ်နာရီဆီမှ တစ်ချက်ချက်ရွေ့လျားနေသော စက္ကန့်လက်တံရှည်ရှည်များက ကျွန်မစိတ်ကို နာကျင်ပင်ပန်းစေခဲ့ဖူးပေါင်းများလေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးပါလိမ့်လို့ ကျွန်မရင်နာစပြုလာသည်။

“ဦးနိုင် ငယ် အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လည်ချင်တယ်”

ကျွန်မက ဦးနိုင်ရဲ့နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ရင်း ပြောမိတော့ ဦးနိုင်က ခါတိုင်း လိုပင် ကျွန်မကို ခပ်အေးအေးလှမ်းကြည့်ကာရယ်စရာမောစရာ စကားတစ်ခွန်းကို ဘာမျှ

အဆန်းတကြယ် မရှိစွာကြားလိုက်ရသလိုမျိုးပင် ပြုံးလေသည်။

“သွားလေ၊ ငယ်”

“ဦးနိုင်နဲ့ . . .”

“အဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .၊ မင်းက ခုချိန်ထိ ကလေးဆိုးကြီးလို
နေချင်တုန်းကို”

ဖြုန်းခနဲ အရှက်ရနာကျင်ရပြန်၏ ။

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကျွန်မအော်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ် ကိုယ်ဆိုးချင်တာပဲ .
. . မဆိုးရဘူး လား၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မက ကလေးပဲ . . . ဦးနိုင်က လူကြီးပဲ”

သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . မဆိုးရဘူး ငယ်ငယ်၊ အခု မင်းက . . . မင်းထင်နေသလို
ကလေးမဟုတ် တော့ဘူးလေ . . .၊ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့
ဘယ်ကလေးဟုတ်တော့မလဲ၊ အိမ်ရှင် မဆိုတာ အိမ်ရှင်မလိုနေရတော့မပေါ့၊
အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်နေရမယ့် အခါမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ရှင် . . .”

ကျွန်မအူတွေ ညွတ်ကွေးကျလုမတတ် မတ်မတ်ခိုင်ခိုင်ရပ်နိုင်ဖို့
မေ့လျော့ခဲ့ရပြီ။ ဒါက ဦးနိုင် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားက သူချစ်တယ်ပြောပြီး
လက်ထပ်ပေါင်းခဲ့တဲ့ ချစ်သူဇနီးမယားတစ်ယောက်ကို ကြင်ကြင်နာနာ
ပြောလိုက်တဲ့ စကားတဲ့လား။

မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို့ စွတ်စိုဖွဲ့အိုင်လာသဖြင့်
မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ခေါင်းအမြန်ငုံ့လိုက်ရသည်။ သူ့ထံပါးမှ
တိတ်တဆိတ်ဆုတ်ခွာလာစဉ်၌ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရခြင်းတို့က

ပြည့်သိပ်ထူထဲစွာပါလာခဲ့ပြီ။

ဦးနိုင်ဘေးမှာနေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေများရခဲ့ပါလိမ့် . .
. ဟု ကျွန်မ သောကကြီးစွာတွေးမိခဲ့ပြီ။

နေဝင်ဖျိုးဖျ အချိန်တွေကိုတောင်မှ ကျွန်မကြောက်လန့်တတ်ခဲ့ပြီ။

ပြင်ဆင်ခူးခပ် ကျွေးမွေးပြီးတဲ့ ထမင်းခိုင်းမှာ ထမင်းကို
မြိန်ရေယှက်ရေစားတတ်ပြီး၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေရင်း . .

“ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ် ငယ်ငယ်ရဲ့၊ အမှုအတွက်
ရေးစရာသားစရာတွေက တစ်ပုံကြီး ကွ။ ကိုယ့်ဖြင့် အသက်ရှူဖို့အချိန်တောင်
တစ်ခါတစ်ခါ ခက်ခက်ခဲခဲရှာနေရတယ်၊ ကိုယ်မလုပ်ရင် ဘာမှသေချာပြီး
ပြတ်မယ့်ပုံမရှိဘူးလိုဘဲ”

သူမရှိရင်ပဲ လောကကြီး တစ်ခုလုံးပျက်စီးသွားတော့မယ့် ပုံစံမျိုးနှင့်
ခမ်းနားချင်နေသော ဦးနိုင်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက်လို ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ကျွန်မ
ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ပြီးရ၊ ရယ်ရပေမယ့် အရသာမရှိ။

လျှာတစ်ဖျားလေးခပ်ပြီး ပြောပြနေတဲ့ ချစ်စကားတွေက
ဖွယ်လွန်းနေပြန်၏ ။ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းရဲ့ အဆီအနှစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ။
ကျွန်မမျှော်လင့်တောင့်တစွာ ငုံ့လင့် နေခဲ့သည့် ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းကား
ဟိုးရင်ထဲခပ်နက်နက်တစ်နေရာဆီက အားကောင်းစွာ တိုးထွက်လာမည့်
မြတ်နိုးသိမ်မွေ့ရခြင်းများသာ ဖြစ်သည်လေ။

အရာခပ်သိမ်းအပေါ် အဆင်ပြေအောင် တမင်လုပ်ပြီး
နေထိုင်နေရခြင်းများကို ကျွန်မ မုန်းတီးစက်ဆုပ်လာသည်။ လင်ရယ် . . . မယားရယ်

ကြားမှာ ဘာမှထူးထွေပြီး ဟိတ်ဟန်ကြီး လုပ်နေစရာမရှိ . . . လို့ ကျွန်မက လက်ခံယူဆထားပေမဲ့ ဦးနိုင်က ပုံမှန်ထက်မပိုတဲ့ မလျော့တဲ့ နေနည်း၊ ထိုင်နည်းမျိုးနဲ့ နေဆဲထိုင်ဆဲမို့ ကျွန်မအထီးကျန်ပြီးငွေ့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မက ဦးနိုင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းဆိုသည်။

“ဦးနိုင် . . . ငယ်တို့ ရိုးရိုးလေးပဲ နေကြရအောင်နော်”

“ဘာလဲ . . . ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ . . . ငယ်တို့ ရိုးရိုးလေးပဲ နေကြရအောင်လို့ ပြောတာပါ”

“မင်းပြောတာ . . . ငါနားမလည်ဘူး ငယ်ငယ်ရဲ့ ဘာပြောတာလဲ”

“ဦးနိုင်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကို ငယ်မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တယ် ငယ်သစ်”

သူ့အသံက ဖြုန်းခနဲ ကျယ်လောင်ခါးသီးသွားပြီး

ဒေါသတကြီးထရပ်ရင်း ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏ ။

“ငါ့ရဲ့ နေထိုင်ပုံကို မင်းကမကြိုက်ရအောင်၊ ချို့ယွင်းချက်က ဘာများလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . အဲ့ဒီချို့ယွင်းချက်မရှိအောင် ဒီလိုမျိုး

တမင်လုပ်ပြီးနေနေတဲ့ ပုံစံကိုပဲ ငယ် မကြိုက်ဘူး ပြောတာ . . .”

“ဒါက ငါငယ်ငယ်လေးကတည်းက လေ့ကျင့်ထားခဲ့တဲ့ ငါ့ပုံစံပဲ ငါက

အပြစ်ရှိတာမျိုးကို လက်ခံတတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ အစွန်းအထင်းဖြစ်တာကို

လက်ခံနိုင်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဘာကိုမဆို သတိထားပြီးလုပ်တယ်၊

သတိနဲ့နေတယ်၊ အမှားဆိုတာကို လုံးဝကင်းအောင် နေတယ်၊ ဒါက တော်တဲ့

သဘာဝရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေမှ နေလို့ရကြတာကွ။ မင်းက ငါဒါမျိုးနေ လို့ပဲ

ဂုဏ်ယူဖို့ထိုက်သေးတယ်၊ ဘယ့်နှယ် . . . ကောင်းအောင်နေတာကိုပဲ

ဒါမျိုးမနေရဘူးဆို တော့ မင်းဟာက တဆိတ် . . . ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်မ စိတ်မော လူမောဖြစ်စွာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ထပ်ဆိုချင်စိတ် မရှိတော့။ သူက ဆက်ပြောလာ၏ ။

“မင်း . . . လူတော်တွေနဲ့ . . . မနေဖူးဘူး ထင်တယ်”

သူ့လေသံတွင် တစ်ခုခုပါဝင်နေခဲ့မှန်း ကျွန်မသိလေပြီ။

“ဟုတ်လား . . .”

သူက ခန်းခနဲလေသံဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ တမင်လုပ်ကာ အပြုံးတစ်မျိုးနှင့် ပြောလိုက်တော့ သူ့ကို ကျွန်မ နှလုံးနာစွာ စိုက်ကြည့်မိခဲ့ပြီ။

“မင်း ဖေဖေက လူတော်တစ်ယောက်လို့ ကိုယ်ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီမှာ . . . ကော်ဖီပူပူလေးပါ ဦးနိုင်၊ သောက်ပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ ကျွန်မ အိပ်ယာဝင်တော့ မယ်နော်”

“အိုကေ . . . အိုကေ . . . သင့်ခယူ မိုက်လက်ဖ်”

လည်မျိုအညစ်ခံထားရသလို ဆို့နင်ရခြင်းကဲ့သို့ပင် ဆို့နင်ကျပ်ခဲ့ကာ ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှ အသာအယာပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲတွင်တော့ . . . ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နောင်တတို့ ပြည့်ထူးခြင်းဖြင့် ကျွန်မစိတ်တွေက ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေခဲ့ သည်။

ထိန်းချုပ်နေထိုင်ဖို့လိုသည်ဆိုသော သင်ခန်းစာတစ်မျိုးကို လက်တွေ့သင်ပြပေးခဲ့သော . . .

ဦးနိုင်ဆိုသည့် အလွန်တော်ပါသည်ဆိုသော ယောက်ျားက . . .

ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်တဲ့လား . . .။

အဟား . . .။

အဟား . . . ဟား . . .။

ရယ်သံလား . . . ငိုသံလား မကွဲပြားသော အသံတစ်မျိုးဖြင့်
ဟစ်အော်လိုက်ရင်း နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ပေါ်တွင်
ကျွန်မတစ်ယောက်ငင်ငင်ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

*

ဦးနိုင်နှင့်ကျွန်မက အချိန်တို တစ်ခဏကလေးအတွင်းမှာ
ဘာကြောင့်များ အဝေးဆုံးက လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ ပါလိမ့်လို့ ကျွန်မ
ဝမ်းနည်းစွာတွေးမိပြန်သည်။ ဦးနိုင်အပေါ် မနှစ်မြို့ နိုင်ခြင်းများကို အမှိုက်တွေကို
လှည်းကျင်းပစ်ထုတ်သလို အတတ်နိုင်ဆုံး လှည်းကျင်းပစ်နေဆဲ ဌ . . .

အလေ့အထသဘာဝ ကြီးကျယ်ခမ်းနားချင်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မက
တစ်ခုခုထောက်ပြတိုင်း သူက . . .

“ငယ် အဲ့ဒါမျိုးကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် . . . ဘယ်လိုမျိုးများ
သဘောကျတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု တစ်ခါဖူးမျှ နှစ်လိုချင်မြူးစွာမပြောခဲ့ဖူးတာကို
ကျွန်မ မှတ်မိနေပြန်သည်။

ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ်ခမ်းနားချင်တဲ့ ယောက်ျားလဲဆိုရင် သူ
အလုပ်လုပ်နေလျှင်၊ စာဖတ်နေလျှင် အပ်ကျသံမကြားရအောင်
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေပေးရတာ မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုနှင့် ထိမိခိုက်မိသံ
ကြားလျှင် သူက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်မဆုံးတော့။ ခြေသံဖွဖွ
လျှောက်ရတတ်တာမျိုးလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကြုံရတတ်ပြန်သေး၏ ။

ဦးနိုင်ဟာ အရှင်သခင်တစ်ပါးလို အမော်ဖူးခံချင်တဲ့ သဘာဝရှိတဲ့
ယောက်ျားမျိုးပေကိုး . . . လို့ ကျွန်မ လက်ခံဖို့ ခက်ခဲစွာသိလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ မှားလျှင်လည်း မှားပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့၊ မှားလျှင်လည်း

ပြန်လည်ချေဖျက်ဖို့ အခွင့် အရေးပေးတဲ့၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငြင်းကြ
ခုန်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြရင်း အပြန်အလှန် နီးလာကြမယ့် အဖြစ်မျိုး၊ ရန်ဖြစ်လိုက်
ပြန်ချစ်လိုက် ဘဝမျိုးကို တောင့်တသည်လေ။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုး
စိတ်ကောက်သည့်အခါမျိုး၌ တယုတယမျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း၊ မျက်ရည်
လူးနေသော ပါးပြင်ကို ဖွဖွညင်ညင်ရှိုက်နမ်းရင်း ချောမြူပေးတတ်သော
လင်ယောက်ျားမျိုးကိုသာ အမှန် တကယ်လိုချင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ကယ်တမ်း ကျွန်မ အမှန်တကယ် လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ
လက်ခံရရှိခဲ့တာက အထီးကျန်မှုများသာဖြစ်လေ၏ ။

တစ်ခါတစ်ခါ ညပေါင်းများစွာထဲမတော့ . . . အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လူ့လောက၊ လူ့ကမ္ဘာရဲ့အပြင်ဘက်ကို
ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသူလိုမျိုး အားငယ်ထိတ်လန့်ရဘိခြင်း။ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့
ကင်းမဲ့လှချေဘိတောင်း။

အထီးကျန်နိုင်မှုများက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို မီးတင်ရှို့ထားသလို
တမြေမြေ ပူပူ လောင်လောင်သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖြစ်စေကာ
အကြောက်တရားတစ်ခုကို အလိုလို ဆုပ်ကိုင် မိရက်သားဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။
မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ဖြင့် အိပ်စက်ခဲ့ရသော ညတို့ကို ကျွန်မနာကျည်း စပြုခဲ့ပြီ။
ကျွန်မက သူနှင့်အတူ ဖွယ်ရာချို့သာသောစကားပေါင်းများစွာကို
ပေါက်ပေါက်ဖောက် သလိုပြောချင်သည်။ သူပြန်ပြောမည့်
စကားပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့ကိုလည်း သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းမှီတင်ပြီး
သူ့ရင်ခွင်ထဲခေါင်းတိုးငှေ့ပြီး တမေ့တမော နားထောင်ရင်း ညတို့ကို ကုန်ဆုံးချင်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ သူ့လေချွန်သံလေးကိုဖြစ်ဖြစ်၊
သူ့သီချင်းညည်းသံဖြစ်ဖြစ်ကြားဖူးချင်သော် လည်း ဦးနိုင်က ကျွန်မကိုကြည့်၍
ခပ်လောင်လောင် ရယ်မောကာ . . .

“မင်းက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ ငယ်ငယ်ရ၊ ကိုယ့်မှာ အဲလိုတွေ ရူးနှမ်းဖို့ အချိန်မပိုဘူးဗျ”

ဪ . . . အင်မတန်အချိန်ရှားပါးနေတဲ့ လူ့အဖိုးတန်ကြီးပါ တကား . . . ဟု နာကျင်စွာ သာတံတွေးကိုပင် အနိုင်နိုင်မျိုးချရင်းပြန်ချေပစရာ စကားလုံးတို့ကိုက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရဖူးပေပြီ။

နောက်တော့လည်း . . . ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မတိုင်ပင် မဆွေးနွေး တော့ဖို့၊ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးနိုင်ဆီက မမျှော်လင့်၊ မတောင်းဆိုတော့ဖို့ ကျွန်မ စိတ်တွေက ခိုင်မာပြတ်သားလာခဲ့လေ၏ ။

သူ့အပေါ် ကြည်ညိုလေးစားချင်စိတ်များ၊ သူ့အပေါ် တယုတယ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလိုစိတ်များ ကကျွန်မထံပါးကနေ ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပြီထင်သည်။

ကျွန်မ၏ ဦးနိုင်အပေါ် တွယ်မက်တိမ်းမူးစွာ မျှော်မောရင်ခုန်လိုခဲ့ခြင်းများက ထိုအချိန် ကတည်းကပင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ပြီး ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

*

ဒီလိုနှင့် . . .

ကျွန်မ တတိယနှစ်ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်လာခဲ့ပြီ။ စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ ဝမ်းသာ လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျောင်းမှအပြန် တစ်ရက်တွင် ကျွန်မထက်စောစီးစွာ ဦးနိုင်အိမ်ပြန်ရောက်နေသဖြင့် ကျွန်မမှာ အနည်းငယ် ထူးဆန်းသွားပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသည်ကား ချို့တဲ့နှမ်းပါးပုံရ သော ယောက်ျားကြီးဧည့်သည် သုံးယောက်က ဦးနိုင်အားဝိုင်း၍ ရှိခိုးဦးတင် မတတ်တောင်းပန်တိုး လျှိုးနေခြင်းကို

တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ လည်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာ အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြနေတာပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လိမ်လည်းမလိမ်တတ်ပါဘူး၊ တကယ် သူတို့ချင်း ချစ်လို့ယူကြတာပါ . . .”

ကျွန်မ ဝင်လာတာမြင်တော့ ခေတ္တ ခဏ စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်ကြလေ၏ ။ ကျွန်မက ခပ်ယိုယို ဝင်သွားပြီး ဦးနိုင်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ငယ် ငယ် အထဲသွားနားလေ”

ဦးနိုင်က ကျွန်မကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် မသိမသာနှင်သော်လည်း ကျွန်မမှာထမသွား မိ။

“ရတယ် . . . ငယ် ထိုင်ဦးမယ်”

လူကြီးသုံးယောက်၏ မျက်နှာပြင်တွေမှာ အကြီးအကျယ် ပူပန်ကြောင့်ကြအားကြီးစွာ တောင်းပန်တိုလျှို့နေကြသော်လည်း ဦးနိုင်၏ မျက်နှာပြင်တွင် ခံစားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။ အမှု အမှတ်ထားဟန် မတွေ့ရ။ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့ များကိုသာ စိမ်ပြေနပြေ မှုတ်ထုတ်ကာ ခပ်မဆိတ်နေ ၏ ။ အတန်ကြာမှ စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်မာမာပြောသည်။

“ကလေးမလေးက အသက်မပြည့်သေးဘူးလေ . . .”

“အဲ့ဒီ မိန်းကလေး အသက်မပြည့်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်မတော့်သားက သိပုံမရပါဘူးဆရာ ရယ်၊ ဒါကြောင့် ခိုးပြေးတာရှိမှာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ချင်းချစ်လို့ယူကြတာပါ၊ မိန်းကလေးမိဘတွေ လုပ်ကြံ လီဆယ်တိုင်တောသလို ကျွန်တော့် သားက အဓမ္မဖြားယောင်းပေါင်းသင်းတာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဒါ အမှန်ပါဆရာ”

တရားခံ၏ ဖခင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ခြေသလုံးမဖက်ရုံတမယ်
တောင်းပန်နေတာကို မိန့်မိန့် ကြီး ထိုင်နားထောင်ကာ သူနှင့်ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလို
ဦးနိုင်က ခံစားမှုမဲ့သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ရှိဆဲ။ မတုန်မလှုပ်နေနိုင်ဆဲ။

“ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သားပါဆရာ . . . မအေလုပ်သူက
အိပ်ယာထဲလဲနေ တာ . . . နှစ်ရှည်လများကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော့် သားသာ . . .”

အဘိုးကြီးက ရှေ့ကိုစကားမဆက်နိုင်ဘဲ
အသံတွေကတိမ်ဝင်အက်ကွဲသွားသည်။ ကျွန်မ သည် ဦးနိုင်၏ မထုံတက်သေး
အေးစက်စက်နိုင်မှုကို အားမလို အားမရဖြစ်ကာနေမိသည်။ တစ်ကယ်ဆို
ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ် . . .။ မဟုတ်ရင်မဟုတ်ဘူး တစ်ခုခုပြောပြဖို့ ကောင်းတာပေါ့။
ဦးနိုင်ရဲ့ ပုံစံကပမာ မခန့်နိုင်လွန်းသည်။ မောက်မာလွန်းသည်။ ပြီးတော့
သွေးအေးလွန်းသည်လို့ ကျွန်မထင်၏ ။

“ဆရာ အနေနဲ့ တရားလိုရှေ့နေရဲ့ အမှုသွားကို နားထောင်စစ်ဆေးပြီး၊
လျှောက်လဲချက် ရေးတဲ့အခါ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေးဖို့
လာတောင်းပန်တာပါဆရာ . . . ကျွန်တော့်သားက ပြစ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ
ပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီးကျခံလိုက်ရမှာစိုးရိမ်လို့ပါ . . .”

သည်စကားကြားရတော့ ဦးနိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
စီးကရက်ပြာကို ပြာခွက်ထဲထိုးချေရင်း အဘိုးကြီးကို မျက်ခွံပင့်ကြည့်လိုက်ကာ
တိုးသဲ့လေးပင့် အလွန်မာထန် အေးခဲပြတ်သားသော အသံတစ်မျိုးဖြင့်
ရှင်းလင်းတိကျစွာပြောလေ၏ ။

“ဒီမှာ . . . အန်ကယ်လ် . . .။ တရားစီရင်ရေးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
ထင်သလို သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ဘက်လိုက်အပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊
ကျွန်တော်က . . . ကျွန်တော့်အမှုတွဲမှာ ရှိတဲ့ အချက်အလက် မှန်၊ မမှန်၊ သက်သေ
မှန်၊ မမှန် စိစစ်ပြီး အမိန့်ချနိုင်ဖို့ လျှောက်လဲချက်ပေး ရတာ ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ . . .

ဟိုလိုပါ . . . ဒီလိုပါဆိုတိုင်း၊ လုပ်ပေးရတာ မျိုး၊ ဖြစ်ရတာ မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ . . . အမှုဆင်ခံရတာ ဆရာ့ကို သိစေချင်လို့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေမရှိပေမယ့်၊ အမှန်တရားရှိပါတယ် . . .”

အခြားလူကြီးတစ်ဦး၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဝင်ပြောလာသည့် အသံအဆုံးမှာ ဦးနိုင်၏ မျက်နှာ ထားကပို၍ ခက်ထန်တင်းမာသွားလေ၏ ။
ရုတ်ခနဲကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး၊ ယတိပြတ်စကားကို ဆိုလိုက်၏ ။

“ဒါက ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်ပါ အန်ကယ်လ်၊ တရားခွင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားရုံးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက ကျွန်တော်ကမြင်ရတာ လည်းမရှိဘူး၊ ကြားရတာ လည်းမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်အထိမှန်ပြီး၊ ဘယ်လောက်အထိမှားလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ကျွန်တော့်အမှုတွဲမှာပါတဲ့ အထောက်အထားအချက်အလက် သက်သေတွေကို စစ်ဆေးပြီး ဥပဒေ အတိုင်းဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ နောင်ကို အမှုကိစ္စတင်ပြဖို့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို မလာပါနဲ့၊ ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုရင် မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်လား။

. . . ကဲ ငယ်ငယ် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲပြီးရင် မေမေရှိတဲ့ တရားရိပ်သာသွားရအောင်။ ဒါကြောင့် စောပြန်လာတာ။ အချိန်တောင် လင့်နေပြီ”

ဦးနိုင်က လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက် ကာ အလိမ္မာနည်းဖြင့် ဧည့်နှင်လိုက်လေ၏ ။

ကျွန်မသည် ကျွန်မသိသော ဦးနိုင်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သူ့ကို ကြည့်ငေးရပြန်သည်။ ဟိုလူ တွေ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ပြန်သွားကြသည်ကို ကြည့်၍ ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုက ခိုးလို့ခုလု ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏ ။ ဦးနိုင်၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများက ဘယ်လောက်ခက်ခဲပြီး ဘယ်လောက်နက်နဲရှုပ် ထွေးမှန်း ကျွန်မ မသိပါ။ သို့ပေမယ့်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဦးနိုင်ကို ဒီလိုအပြောအဆို

ခက်ထန်မောက် မာတာကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိပါ။ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်
ပြေရာပြေကြောင်းလေး ပြောလိုက်လျှင် တစ်ဖက်လူမှာ အဘယ်မျှ
ဝမ်းသာကျေနပ်လိုက်မည်လဲ။

ဒီလိုစကားမျိုး သူပြောတတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မမထင်မိခဲ့။ သူ့ထံမှ
ဤလိုစကားမျိုး ကျွန်မ တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ မကြားခဲ့ရသေးခြင်းကြောင့်လည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဦးနိုင် . . .”

ကျွန်မက သူ့ကို မဝံ့မရဲခေါ်မိတော့ သူက ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်ရင်း

“အင်း” ဟု ဖြေသည်။

အင်္ကျီအဖြူလည်ကတုံးလက်ရှည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော
ဦးနိုင်၏ တောက်ပထည်ဝါမှုများကို ကျွန်မခပ်ကြာကြာကြီး ကြည့်မောနေမိသည်။

“ဟို လူတွေသနားပါတယ်နော် . . .”

သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်ချိုလိုက်ရင်း ဟက်ခနဲ
တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေ၏ ။ မင်းဘာမှ မသိပါဘူးကွာ . . . ဟူသော
ရယ်နည်းမျိုးဖြစ်၏ ။

“ကဲပါ . . . ရေချိုးမှာဖြင့် ချိုးချည်တော့ ငယ်ငယ်ရဲ့၊ မေမေ့ဆီ ခဏ
သွားချင်လို့ စောပြန် လာတာ . . . ဒီလူတွေ လာရှုပ်တာနဲ့အချိန်တွေ
အလကားပုပ်ကုန်ပြီ”

သူက အချိန်တွေ ပုပ်ကုန်ပြီလို့ ပြောပြန်လေပြီ။ ကျွန်မမှာ စိတ်ထဲ
မအီမသာနှင့် ထိုင်ရာမှ လေးဖင့်စွာ ထလာခဲ့ရသည်။

ဘာကို မကျေနပ်မှန်းမသိဘဲ . . . တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်
ရှိလေ၏ ။

